

DROOMHUIS IN GRIEKENLAND 5: 2012

Januari/Februari 2012

We worden in het nieuwe jaar verblijd met foto's van de activiteiten rond ons zwembad. Het filter zit er in, het lijkt nog een kwestie van de lampen installeren en de laatste plekje in de verf zetten en dan kan het gevuld worden. Het terras eromheen vordert ook, zien we. Eind deze maand zal de blokhut geleverd worden. Ik ben blij dat we er in april 3 maanden naar toe gaan zodat we ze eens flink achter de broek kunnen zitten. Er is weer het gebruikelijke verzoek om een voorschot van de termijn en zoals gewoonlijk komen we op een compromis uit. Ik bestel ook alvast wat zaden voor onze moestuin en een pakketje bloembollen voor R. nog voor haar goede zorgen voor de vijgen-boompjes vorige zomer.

Als we wegens het overlijden van G.'s vader een groot deel van de *παρέα* treffen, vernemen we dat Thanassis en de twee Takissen recent naar Blankenberge gereisd zijn om met de schoonbroer van D. eens te kijken of het mogelijk is om aldaar een Grieks restaurant te beginnen. We twijfelen aan de haalbaarheid van zoiets want ook België wordt getroffen door de Eurocrisis.

R & D laten weten dat ze de Paasvakantie op Samos komen doorbrengen; H & J niet; G & D wachten even af hoe de situatie met G's moeder zich ontwikkelt. Ze reist graag, vernemen we, ze is nog goed gezond met haar 82 jaar. Wellicht komt ze eens mee naar Samos. Schoonzoon J. van H & J komt in mei hun huis verder verven.

F's oud-collega en buurman B. geeft aan dat hij en zijn vrouw E. in de meivakantie langs willen komen maar in het appartement van Thanassis willen logeren. We reserveren het voor ze en bevelen ze Sandy aan voor de huur van een autootje bij Yes-Rent-A-Car.

We boeken voor de zomer een retourtje Samos-Düsseldorf vv. Verder houden we ons bezig met het opzeggen van abonnementen en het naar voren halen van afspraken en betalingen die anders in de periode april-juni dienen te gebeuren. Daar ik inmiddels met prepensioen ben doen we alles vanuit ons warme huis in deze net-niet-koud-genoeg-voor-een-Elfstedentocht-tijd. De discussies in de media over de Griekse situatie volg ik inmiddels niet meer: zoveel mensen, zoveel meningen. We zien wel, *θα δούμε*, we kunnen er toch niks aan veranderen wat Frau Angela Merkel beslist. Noch wat knettergekke Griekse politici verzinnen om de Grieken nog verder over het randje te duwen.

Na al wat sneeuw in januari zien we op het chat-forum ook nog een pak sneeuw op de Kerkis-berg aan het eind van februari.

Maart 2012

Eindelijk is het maart. Het begint op te schieten. Maart is de maand dat we van alles gaan regelen voor onze drie maanden afwezigheid. Ik pak de koffers eens in met alle gekochte spullen om te zien hoeveel ruimte we nog over hebben en hoeveel ze wegen. Er is nog plek voor een Senseo-kloon. Ook schaf ik een nieuw cameraatje aan voor mijn plan iedere dag de zonsondergang te fotograferen en zo een panorama te maken van de beweging van de zon. Omdat ik voorts eens een filmpje wil maken over de dagelijkse gang van zaken rond ons huis download ik wat dierengeluiden voor het geval de uil, de rotspatrijzen en wat dies meer zij besluiten hun bek houden als ik de camera heb lopen.

Voor het vervoer in het busje naar Piraeus verpak ik de zwembadstok met daaraan vastgeplakt wat andere lange, dunne spullen die niet in de koffer passen in noppenplastic met ducttape; het ziet er degelijk uit al zeg ik het zelf.

We maken een afspraak met G. & D om onze autosleutels en -papieren op te halen; door de ziekte en het overlijden van zijn vader was dat er nog steeds niet van gekomen.

Dan opeens krijgen we het bericht dat het Griekse restaurant van Thanassis en familie in Blankenberge toch door schijnt te gaan - vanaf 1 april zijn ze allemaal vertrokken. Bella Vista gaat deze zomer niet open - ze verdienen er niks aan omdat ze veel belasting moeten betalen, schijnt het. Omdat de klussen die ze voor ons zouden doen nog steeds niet af zijn, besluiten we dat ik eind maart dan maar alvast een weekje vooruit ga om de zaken te bespoedigen. Dus pak ik wat dikke truien en broeken in en reis de 20e in de vroege ochtend af naar Samos. F. blijft achter omdat er ook bij het huis in Maastricht klussers komen.

Maandag 19-03-2012

Zo gebeurt er dus een tijd niets en zo zit ik opeens 3 weken vroeger dan gepland in het vliegtuig naar Samos. Onze beheerder annex klussenman annex tavernabaas Thanassis heeft namelijk het plan opgevat om met zijn hele familie een restaurant te gaan openen in een leegstaande strandtent van de schoonbroer van R. in Blankenberge. Ze willen al met de Paasvakantie open gaan zodat Thanassis, vrouw Roula, zoon Takis en schoonzoon Grote Takis al 1 april er naar toe vliegen; dochter Soula en schoondochter Despina komen later met de (klein)kinderen als de school klaar is. We hebben om meerdere redenen een hard hoofd in de hele onderneming. We snappen ook niets van Thanassis' verhaal dat de winst van zijn altijd bomvolle taverna Bella Vista op Samos helemaal op gaat aan de Griekse belastingen

Ons vaste eethuisje blijft dus komende zomer dicht maar bovendien zijn er nog steeds een aantal klussen die we met Thanassis hebben afgesproken en die nog steeds niet klaar zijn. Om een en ander te bekijken en door te spreken en om de druk op subtielwijze een beetje op tevoeten besluiten F. en ik dus dat ik er dan voor 1 april maar persoonlijk naar toe ga. F. blijft in Maastricht mede omdat daar ook wat klussen afgesproken zijn met werklui in de 2e helft van maart.

Alleen al de mededeling dat ik er aan kom brengt reeds een versnelling op gang: het laatste stuk van het zwembad is opeens geschilderd en het terras eromheen schijnt ook af te zijn. Blijft nog de levering van de blokhut die stagneert; wellicht dat het vooruitzicht van cash betaling van het laatste stuk ook hier helpt. Als het er maar is; dan kan ik de Albanese steun en toeverlaat Aris vragen om het in elkaar te zetten....

De weersvoorzichten voor mijn extra vroege weekje Samos zijn uitstekend zodat ik na een paar mooie lentedagen in Maastricht welgemoed in de trein stap naar Schiphol.

Dinsdag 20-03-2012

Na weer veel hangen en wachten land ik na een kleine 20 uur op Samos waar ik in eerste instantie die auto niet kan vinden. Wel die van buurman D; maar onze auto blijkt even verderop te staan. Na aansluiten van de accu start hij weer als een zonnetje. Onderweg zie ik de benzineprijs €1,89. Pfoe, maar eens bij die aardige man aan de afslag naar Marathokampos proberen; wellicht is die goedkoper. Het is nog licht als ik bij de afslag naar NeoChori ben is het nog volop licht dus besluit ik het korte steile weggetje te nemen. Als ik naar beneden rij zie ik naast de vele margrietjes ook anemonen en gele irisjes bloeien. Morgen stoppen om foto's te maken! Bij R. staat de omgewaaide windmolen weer recht en draait rond; zo te zien weer gemaakt. Ik stop even bij de taverne maar ofschoon er wel auto's staan zijn Thanassis noch Roula thuis. Ik vermoed dat ze in hun moestuin aan het werk zijn - dat blijkt later juist.

Als ik de oprit naar ons huis afrij geloof ik mijn ogen niet: het zwembad is klaar! Helemaal gevuld met water staat het uitnodigend te wachten op de eerste zwemmers. Ik gooi de luiken van het huis open want ofschoon het buiten lekker is, is het binnen gewoon kil. Ik pak nog niks uit maar klap een paar tuinstoelen uit om op het gemakje van de zonsondergang te bekijken. Wel met een vest aan maar alla, het is pas 20 maart. Daarna ruim ik de afdeklakens en de bagage op en kijk wat tv - de paal van de schotel is onderaan in het cement tussen de tegels vastgezet en dus niet (meer) verschoven.

Als de elektrische deken een beetje op temperatuur is gekomen kruip ik in bed om een nacht zonder slaap in te halen - maar niet nadat de uil me welterusten heeft gewenst door de kier van het openstaande raam.

Woensdag 21-03-2012

Ik word om 7 uur gewekt door hard kakelende patrijzen vlak onder het raam. Als ik zachtjes de videocamera ophaal om het geluid vast te leggen ruiken ze onraad en laten ze zich niet meer horen. Ik draai me nog maar eens om en sta om 9 uur op.

Uitgerust ga ik aan de slag. Eerst maar eens alle afdekdoeken door de machine halen en een grote stofzuigbeurt. Ofschoon dat meevalt want het lijkt alsof Roula al aan de slag is geweest - dat klopt ook hoor ik later. Al met al is het toch al half elf als ik in de auto stap en, na een paar foto's van

bloemen langs de weg, als eerste stop bij de taverna halt hou. Alleen Roula is thuis; ze weet niet of er nog rekeningen zijn. Ik bel Takis maar eens en hij spreekt af dat hij en zijn vader morgen langskomen.

Ik tank bij de vriendelijke man aan de afslag naar Marathokampos en rijd door naar Karlovassi. Bij de Vodafone is het weer ouderwets gezellig lang wachten op groen licht van het hoofdkantoor voor onze vernieuwde internetaansluiting. Ondertussen doe ik maar een paar boodschapjes en haal wat geld op. Er is weer een Chinese kledingwinkel bijgekomen. Uiteindelijk is het rond met het hoofdkantoor van Vodafone en rijd ik door naar de Lidl nadat ik de lege petflessen en glas heb afgevoerd in het enige milieustation dat het eiland rijk is, in hoofdstad Vathi. Bij de Lidl stouw ik de kar helemaal vol zodat we een paar weken vooruit kunnen. De koelelementen ben ik vergeten maar ik houd het erop dat in dit voorjaarsweer de koeltassen voldoende zijn - zelfs voor het aardbeienijs. Volgende halte is Pythagorion. Aan de haven is nog bijna niks open, ook onze vriend Manolis niet. Wel het supermarktje van Oma Dimas (maar niks meer nodig; afzetprijzen voor toeristen daar!) en Robinson's zodat ik een verlate lunch/vervroegd avondeten neem van een heerlijke pitta met gyros. De laatste stop is het steile weggetje van NeoChori waar ik naar hartelust gele irissen en roze anemonen fotografeer. De hop is er ook maar vliegt weer keihard weg.

Als ik thuis alle kasten vol heb gestouwd met de boodschappen is er nog ruim de tijd om de zonsondergang te bewonderen samen met een zwart-witte poes die zich een bakje kattenbrood prima laat smaken later.

's Avonds bak ik een brood in de broodbakmachine en ook nog 2 appeltaarten. Als laatste probeer ik het internet aan de praat te krijgen en via een omweggetje lukt het. Ik stuur de eerste foto's van het zwembad door.

Donderdag 22-03-2012

Ik heb net de droogmolen uitgezet voor de grote was al Takis en Thanassis aanbellen. We laten ons de appeltaart eerst eens goed smaken voor ik een uitleg krijg over het onderhoud van het zwembad. Ik neem alles op video op zodat ik het voor F. kan afspelen later. Ze zullen nog voldoende nieuwe chloortabletten voor in het filter klaarzetten. Takis had 2 extra chloortabletten op de bodem van het zwembad gelegd maar als ik ze verschuif om ze beter op te laten lossen zie ik dat de verf eronder verkleurd is. Leermoment: volgend jaar de tabletten in een stenen bakje op de bodem leggen, niet los. We vullen het water bij en ik krijg op mijn kop dat ik de dooie beestjes nog niet uit het water heb gehaald. Ik laat ze het bewateringscomputertje zien dat we gekocht hebben; we zullen het uit moeten testen voor de overbruggingsperiode van de zomer wanneer we weer terug in NL zijn.

Thanassis heeft naast het beloofde sinaasappel- en citroenboompje en wat vaste sierplanten ook een moestuintje aangelegd voor ons; ik zie uien, sla, peterselie, selderij en aardbeien; met een bewateringssysteem ertussen.

De blokhut wordt (hopelijk) van de zomer geleverd en ze beloven hem op te zetten nadat ze eind september uit Blankenberge zijn teruggekeerd. Ik vraag of Aris beschikbaar is voor klussen maar daarop merkt Takis op dat ik hem dan eerst moet bellen op zijn gsm in Blankenberge en dat hij dan contact op neemt met Aris. Lijkt me omslachtig dus ik moet maar eens zien of we dat zo gaan doen.....

Ik grap dat ze door hun vertrek de lang uitgestelde pool party van de zomer gaan missen ter ere van F. zijn 65e verjaardag (en AOW/staatspensioen), en gelijk pareren ze dat we dan maar eind september een 2e pool party moeten houden voor hen apart. Hm, we zullen zien, θα δούμε.

Bij vertrek geef ik een hartversterking mee voor de mannen en een appeltaart voor de vrouwen en kinderen. Waarop Takis aan komt zetten met een hele krat groenten van hun eigen moestuin, een fles eigengemaakte olijfolie en eieren van de kippen. Πω πω dat wordt dooreten; ik had zelf al ruim groenten gekocht gisteren. Ik vries waar mogelijk porties in om uit te delen aan de παρέα.

's Middags boor ik een gat in een losse bezemsteel die we nog hadden en met een lange schroef bevestig ik het schepnet eraan. Ik vis de dooie insecten een paar keer uit het zwembad ermee.

's Avonds komt de zwart-witte poes weer langs en ook een gestreepte angora poes met een beetje mottige vacht. Beide gebruiken ze het avondmaal op het terras.

Vrijdag 23-03-2012

Het internet is ermee gestopt; bij doorredeneren ontdek ik dat ik slechts een one day free trial heb gedaan. De simkaart met het abonnement krijg ik niet aan de praat zodat ik maar weer naar Karlovassi rijd. Als ik aan kom rijden zie ik dat Maria de kapster open is, dus D. kan gerust zijn dat ze daar nog terecht kan.

De dame van Vodafone beweert dat net vanmorgen de internetverbinding is aangesloten; anders zou ik een software upgrade moeten doen.

Als ik terugrij neem ik het landweggetje en tot mijn verbazing is er een klein fotovoltaïsch parkje aangelegd. Ik stop voor wat foto's van de bloemen weer en probeer ook de patrijzen te filmen maar die zijn erg schuw.

In de loop van de dag probeer ik het internet een aantal keer maar het wil maar niet lukken. Als ik op mijn gsm eens wat rondsnuffel op Internet schijnt het te kunnen liggen aan het nieuwe besturingssysteem van mijn computer waardoor er een upgrade van de software van het USB-modem nodig zou zijn. Goed dat ik dat nu ontdek zodat ik dat volgende week thuis kan doen; een upgrade in het Grieks lijkt me toch een stuk lastiger. Enfin, ik sms de rest van de week wel. Overigens geeft de gewone Griekse (telefoon-)simkaart nu ook toegang tot mobiel dataverkeer, maar omdat ik geen idee heb hoe duur dat is maak ik er spaarzaam gebruik van.

Van de weeromstuit ga ik alle luiken maar eens afstoffen en de spinnennesten verwijderen. Het lijkt wel of Roula ook hier alvast aan de slag is geweest.

Als ik het bewateringssysteem van het moes- annex siertuingedeelte achter het zwembad aanzet en kijk hoe dat verloopt, wordt er plotseling getoeterd en gezwaaid vanuit een auto op de weg. Het is de man in het jeepje die iedere dag zijn hond komt voeren beneden aan zee. De afgelopen drie jaar heeft hij nooit gegroet; zijn we opeens door de ballotage-commissie heen?

Zaterdag 24-03-2012

Vandaag hou ik me bezig met het verwijderen van het onkruid langs de rand van het terras. Als daar niets aan gebeurt drukt dat het terras kapot dus wurm ik het eruit. De grond is nog relatief zacht dus het valt wel mee maar toch heb ik na een paar uur pijn in de rug. Het is nog steeds schitterend weer zodat ik verder lekker luier op het terras.

Ik vat het plan op om op de plek waar we eerst een moestuin wilden, achter het huis waar halfschaduw is, nu maar een soort heemtuin te maken met planten uit de directe omgeving. De zeeui die ik er vorig jaar had gezet is goed aangeslagen, de koptijm wat minder maar als ik die terug snoei zie ik midden in de takjes toch wat groen zitten. De vetplanten die ik van de burens heb gekregen zijn ook aangeslagen maar eigenlijk zijn dat geen inheemse soorten.

De vijgenbomen zijn overigens net als hun grote broers bij de andere burens aan het uitlopen; ik geef ze iedere dag een beetje water. Onder de olijfboom bij de slaapkamer zie ik een rozet wat weer "onze" orchidee zou kunnen worden; onder een andere olijfboom verderop ontdek ik een beginnetje van een aronskelk. De grote kappertjesplant op de doorrit naar D. zijn grond is verdwenen; zou Aris hem eruit hebben gerukt? Beneden aan de achterkant van het platform voor de blokhut snoei ik de kappertjesplant aldaar flink terug, met handschoenen aan, want aan de kale takken zijn de gemene stekels blijven zitten. In de oksels beginnen alweer de uitlopers van het nieuwe jaar.

Het is 's avonds niet echt koud zodat ik af en toe naar de wassende maan ga kijken. Ook Orion is mooi te zien. De Melkweg niet, zou die alleen maar in de zomer te zien zijn?

Zondag 25-03-2012

Ik ga verder met het verwijderen van het onkruid rond het terras; begeleid door de saluutschoten uit Marathokampos vanwege Onafhankelijkheidsdag. Ook langs het nieuwe terras rond het zwembad steekt het onkruid alweer de kop op; en langs de catwalk tiert het welig. Dat komt volgende maand wel, besluit ik.

Als ik gerust heb zuig ik tussen alle kieren van de luiken en de ramen het stof en het spinrag weg; ook vis ik hele dierentuinen uit het zwembad. Eentje blijft boos op mijn hand zitten en steekt me; weer een leermoment dus. Gelukkig is het nog te vroeg voor schorpioenen; moet eens aan R. vragen hoe hij die veilig afvoert uit het schepnet.

Eindelijk zie ik Stamatis met vrouw Afrodite eens langsrijden in zijn groene driewielertje; hij toetert en ze zwaaien uitbundig als vanouds.

Maandag 26-03-2012

Vandaag sta ik vroeg op omdat er strimmers in de aanbieding zijn bij de Lidl en die gaat om 8 uur open - het is drie kwartier rijden. Onderweg pik ik een lifter op; het is ene Petros die ook uit Albanië komt net als Aris. Hij kent de hele club rond Thanassis en ik weet uit te leggen waar ons huis staat (in het Grieks - niet in het Albanees).

Als ik klaar ben bij de Lidl rijd ik naar Pythagorion en zowaar het terras van Manolis is open. Het is een hartelijk weerzien. Bij een paar heerlijke cappuccino's kijk ik de berichten en nieuwtjes op de iPhone via hun wifi door. Ik mail een foto van het terras in de zon door om het "thuisfront" te plagen. Ofschoon het daar ook volop voorjaar is maar vast niet zo warm als hier!

Daarna rijd ik naar Karlovassi om afscheid te nemen van Takis en grote Takis - rond 10 juni volgen Despina en Soula met de kinderen want dan is de school voorbij (tot 15 september). Ik krijg de gsm nummers van de dames en ook schrijft Takis voor ons op welke witkalk we moeten kopen voor de buitenmuren; die willen we komende zomer doen.

Thuis zet ik de strimmer in elkaar maar ik merk dat ik hem niet kan uittesten omdat de stroom is uitgevallen - voor het eerst deze week. Als ik op de timer van het filter van het zwembad kijk zie ik dat dat sinds half 9 vanmorgen is. Oei en dat met een diepvries vol eten Als er om 3 uur nog geen stroom is ga ik eens bij Thanassis langs en dat helpt want als ik daar aangekomen ben doet de ρεύμα het opeens weer. We nemen alvast afscheid en ik wens ze Καλή τύχη στο Βέλγιο - veel geluk in België, met de belofte dat we van de zomer bij ze langs komen in Blankenberge. Aris zit er ook; hij blijft hier. "Hij hoeft geen koffie, geef hem maar af en toe een μπυράκι (een biertje)" grapt Thanassis.

Daarna loop ik richting de drie buurhuizen boven op de heuvel om nog wat bloemen te fotograferen. Ik ontdek een gele orchidee langs de weg. Als ik boven ben komen Thanassis en Roula aanrijden - zo te zien controleren ze de huizen toch regelmatig. Ik wandel verder tot aan zee en dan weer terug, met veel nieuwe bloemen vastgelegd. Ik bedenk dat mijn systeem om ze te sorteren op kleur niet toereikend is - eigenlijk moet je ze ook op maand sorteren.

Ik doe een wasje en ga vroeg naar bed, want de volgende ochtend moet ik om kwart over vijf wegrijden richting vliegveld.

April 2012

Als je met zijn tweeën moet wachten op een vliegveld duurt dat aanmerkelijk korter dan in je eentje, constateer ik. Aldus komen we redelijk uitgerust aan bij ons huis.

De volgende dag beginnen we met een bezoekje aan de Vodafone winkel in Karlovassi omdat onze internet verbinding nog steeds niet werkt. Na een uur gevuld met discussie over Apple computers, besturingssystemen, software updates en (mislukte) probeersels belt de dame uiteindelijk de technische dienst in Athene en zie: binnen een paar seconden is het probleem opgelost. Daarna gaan we langs bij Manolis en Effi van de Kalokairi Bar in Pythagorion. Na een frappé halen we burens R. en D. op van het vliegveld; 's avonds eten we gevierden in het restaurantje in Ormos dat altijd open is. Ze hebben lekkere visjes, μελλούνες, pikarel in het Nederlands. De volgende keren dat we er zijn gaan er steeds een paar porties van over tafel. R. is Thanassis en familie nog even op gaan zoeken in Blankenberge, vertelt hij, om ze een hart onder de riem te steken.

Er wordt voor de volgende week regen verwacht dus de eerste dagen houden we ons bezig met de buitenboel. De nieuwe strimmer doet goede diensten bij het maaien van het opgeschoten groen; wel moet je de allergrootste distels en paardenbloemen eerst met een snoeischaar te lijf. De planten langs de randen van het terras krijg ik er echter niet uit. Blijkbaar heeft het niet geregend de 10 dagen na mijn vertrek want de grond is keihard. Enfin, dat zal moeten wachten tot na de regen. Ook zaai ik diverse groenten en kruiden; het meeste kan al in de volle grond.

De zwembadrobot blijkt een braaf mannetje dat de bodem van het zwembad en de muren grondig schoonmaakt. Nadat hij eerst een kwartiertje het zwembad de maat heeft genomen en in zijn geheugen heeft opgeslagen. Als kinderen die voor de eerste keer een wasautomaat in werking zien

kijken we hoe hij zich van zijn taak kwijt; we kunnen echter geen patroon in zijn reinigingsstrategie ontdekken. Maar toch is het zwembad na drie uurtjes keurig schoon. Voorafgaand aan zijn activiteiten heb ik het zwembad officieus ingewijd door de chloortabletten van de bodem even op te halen. Het water is koud maar niet zo ijzig als de Noordzee wel eens kan zijn op een vroege eerste stranddag in juni. Als ik de tabletten terugzet komen we erachter dat het zwembad tot de rand vullen niet echt handig is; als ik erin spring klotst het water er in een grote golf overheen. Ik voel me net als Obelix in het Romeinse badhuis.

Dankzij F's goede zorg komen diverse katten een snack halen; ze zien er goed uit, zelfs de vacht van de angora kat is minder mottig. Een van de eerste dagen verschijnt er een zwerm kleinere roofvogels. Ik vermoed dat het de Eleonora valken die op de terugweg vanuit Afrika zijn; ik had ze al eens in de herfst gezien toen ze de andere kant op gingen. En ik ervaar mijn eerste kleine aardbeving terwijl ik rustig op de bank zit. 't Is dat ik in Maastricht er al eens eentje heb meegemaakt, anders had ik het niet eens geweten, zo klein was de trilling. F. was net op dat moment buiten en had het niet eens gemerkt.

Het begint te regenen zoals voorspeld en helaas lekt ons dak nog steeds, ondanks de nieuwe coating die Thanassis er naar zeggen afgelopen winter op had gedaan. Met een aantal dweilen en handdoeken is het wel beheersbaar maar we moeten toch eens zorgen dat het dicht geraakt. In de regen halen we met 2 auto's G. en D. en H. en J. op van het vliegveld. Hiermee is de harde kern van de παρέα compleet. We stoppen op de terugweg bij de bakker in Pyrgos die voor de Pasen vastenkoekjes heeft gebakken: geen boter, eieren of melk, alleen meel, water, een beetje olie en een beetje suiker en kaneel. Ze smaken als een soort zandkoekjes, lekker.

De zon keert terug zoals voorspeld en ik ga verder met het wieden van het onkruid langs de randen van het terras en de catwalk. Na 2 dagen doorwerken is het klaar. Niet eens vervelend werk, lekker zittend in het zonnetje met het gefluit van de vogels om je heen. Ook de slangenarend laat zich bewonderen als hij in de lucht rondzweeft op zoek naar voedsel.

Pasen kondigt zich aan met nieuwe regenbuien. We vieren het op 1e Paasdag, bij ons thuis, binnen, met de παρέα. Ik haal alle mooie spullen eens uit de kast. D. en J. maken voorgerechten (Griekse kippensoep met γιουβέτσοι, Griekse kleine pasta, en vogelnestjes, gehaktballen met een heel ei erin). R. maakt lam met broccoli als hoofdgerecht en ik heb twee Limburgse vlaaien gebakken als toetje. Maar eerst bellen we Thanassis in Blankenberge om hem om de beurt een Καλό Πάσχα te wensen. Hij is helemaal overdonderd door deze beste wensen. Als we uiteindelijk bij de vlaai zijn aangekomen is het mooie weer teruggekeerd en gaan we op het terras zitten tot de zon ondergaat.

Kanello, de hond van de overbuurman Giorgos van G. en D, is meegekomen achter hun auto aan naar ons toe, en als beloning voor zijn geduldige wachten krijgt hij het bot van de lamsbout. Hij rent ermee weg om het te begraven. Als ze huiswaarts keren rent hij achter de auto aan mee terug. Maar als we de volgende dag wakker worden ligt hij weer bij ons op het terras in afwachting van meer lekkere hapjes. Hij jaagt en passant een paar katten weg en eet het bakje met voer op dat F. voor ze had klaargezet. Hij probeert diverse plekjes van het terras uit of die lekker liggen in de zon en/of schaduw. Als hij niks meer te eten krijgt vertrekt hij uiteindelijk; naar we later horen is hij bij G. en D. gaan kijken of daar wat te scoren viel. Wellicht wat anti-tekendruppels wat zijn kop zit er vol mee. De dagen erop pendelt hij heen en weer tussen de diverse huizen van de παρέα.

Ik begin onkruid te wieden in het stukje dat ik als heemtuin wil inrichten. De mooiste plantjes laat ik staan en achteraan plant ik wat struikjes die in de maquis op de heuvels groeien. We hebben al geconstateerd dat op de hellingen die zijn gemaakt toen het huis werd gebouwd, nu na 3 jaar de eerste vaste planten van de maquis terugkeren. We willen de omgeving zo natuurlijk mogelijk houden afgezien van een stukje moestuin en een stukje siertuin, dus dit is een stap in de goede richting. Als ik wat groen weggooi in de compostbak zie ik opeens dat er aan de binnenkant van het deksel een nieuw wespennest wordt gebouwd. Het is nog maar heel klein met maar 1 wesp erbij dus ik durf het aan om het met een platte steen eraf te halen en op de grond te pletten met wat andere stenen. Daar hebben we in het meterkastje van de ρεθύμα al genoeg gedoe mee gehad vorig jaar! De eerste schorpioen had zich ook al aangemeld, achter op een van de stenen die we als looppad in de modder wilden leggen. Maar hij was nog versuft door de kou en de regen toen, dus was hij niet echt actief. Wel heeft hij het tijdelijke voor het eeuwige moeten verwisselen. De zwaluwen hebben

de insecten ontdekt die op het oppervlak van ons zwembad drijven en helpen ons het zwembad schoon te houden door keurig erover heen scherend, ze op te pikken.

Het einde van de Paasvakantie van R. en D. kondigt zich aan, dus gaan we het naderend afscheid vieren met een etentje. Dit keer bij het Cypriotische restaurant Stella in Balos dat weer open is gegaan. De regendag erna is aan de weerberichten te zien het laatste afscheid van de winter.

De weerberichten maken waar wat ze beloven en iedere dag wordt het een stukje warmer. De eerste korte-broeken-en-luchtige-topjes-dag dient zich al snel aan en de zonnebrandcrème moet uit de kast gehaald worden. Het water in het zwembad stijgt iedere dag een graad in temperatuur. Als het op een dag de 24 graden haalt ga ik maar eens een stukje zwemmen. Goedgekeurd!

De regen rond de Paasdagen heeft ervoor gezorgd dat het groen weer flink is gaan uitlopen. Dus halen we de strimmer nog een keer tevoorschijn om de boel rond huis, zwembad en catwalk kort te houden. Samen met de midden- en zijberm van de oprit zijn we daar toch een volle dag mee bezig. Als ik het groen van het terras afveeg, komt er achter de vuilnisbak iets tevoorschijn wat op een touwtje lijkt. Heeft Aris zeker achtergelaten toen hij met het zwembad bezig was, denk ik. Als ik dichterbij kom zie ik dat het een klein slangetje is. Na enig voorzichtig porren met de bezemsteel constateer ik dat het dood is en dan fotograferen we het voor de verzameling. Het is een kleine niet-giftige luipaardslang, zegt ons boek. Worden wel als huisdier gehouden tegen de muizen en ratten. Nou hier dus niet dus we kieperen hem over de rand van ons "gazon" naar beneden. Voor de liefhebbers. Een paar dagen later zie ik als ik stilletjes zit te lezen opeens een spitsmuis door de moestuin rennen, van holletje naar holletje tussen de keien van het muurtje. Die eten insecten (het is familie van de egel) dus ik hoef niet bang te zijn dat-ie de aardbeiden oppeuzelt.

Het verhaal van het transport van de matrassen naar Samos krijgt een vervolg. De puzzel om de matrassen zelf in Piraeus op te halen blijkt onontwarbaar omdat op de geplande dag, zondag 29 april, de veerboot niet vaart. Het zou of de vrijdag ervoor of de maandag erna worden; in april vaart de ferry nog niet iedere dag. Dat levert weer aanhangende problemen op; niet in het minst omdat we vermoeden dat er op maandag 30 april 's avonds geen veerboot terug vaart. 1 Mei is immers een nationale feestdag.

Buurman R. raadt ons aan om Foustanella Transporten in Karlovassi in te schakelen; zelf heeft hij er goede ervaringen mee. De dag na Pasen zijn ze dicht maar de dag erna komen we al snel tot zaken met hen. Ze willen het zelfs tot aan ons huis afleveren. Gerustgesteld laten we ons gsm-nummer en dat van de man die ze voor ons naar Piraeus vervoert bij ze achter. Voor de zekerheid geef ik ook nog het kenteken van het bestelbusje uit Nederland op.

Maar dan blijkt dat het toch weer op zijn Grieks gaat. Als de NL transporteur Foustanella belt dat hij in Piraeus bij de veerboot naar Kreta klaar staat om de spullen over te laden, wordt heel verbaasd gemeld dat de firma niet op zondag werkt. De transporteur belt mij en gelukkig hoort de visite de telefoon want we zitten heerlijk buiten op het terras. Ik schiet in de stress bij het bericht en ga Foustanella zelf maar bellen. Na een welles-nietes discussie kan ik gelukkig door mijn drammerige edoch beleefde vasthoudendheid voor elkaar krijgen dat ze proberen hun contact in Piraeus te bereiken. Dat lukt uiteindelijk maar dan blijken er drie veerboten te zijn die naar Kreta gaan. Ik bel de transporteur weer om te vragen bij welke veerboot hij staat maar krijg de voicemail. De tijd tikt ondertussen door en de man moet de veerboot naar Kreta op, dus mijn stress stijgt nog een stukje verder. Uiteindelijk krijg ik hem toch te pakken maar door de zenuwen vergeet ik de naam van de veerboot prompt zodat ik hem nog een keer moet bellen. Dit geef ik door aan Foustanella; ik bereid me alvast voor hoe ik dan maar moet gaan regelen hoe we de matrassen van Kreta naar Samos krijgen. Een half uur voor de uiterste tijdstip van aan boord gaan van de ferry krijg ik het bevrijdende sms-je van de transporteur dat alles overgeladen is. Dus, wat zeur ik nou, niet eens 5 minuten voor het boarden!! En twee dagen later worden de matrassen keurig bij ons thuis afgeleverd. We slapen erop als rozen.

We kopen anti-tekendruppels bij het Griekse equivalent van de Boerenbond. Als Kanello zich vlak daarop laat zien leeg ik het pipetje achter in zijn nek. Hij vindt het stinken, niest eens flink, en gaat op zijn rug in het gras rollen om het kwijt te raken. Daarna probeer ik hem te paaien met een rinkelballetje, maar net als de katten uit de buurt kun je merken dat hij als pup nooit speeltjes gehad

heeft . Hij kijkt er wat onwennig naar en springt opzij als het tegen zijn poten komt. Daarna pakt hij het even in zijn bek, maar weet eigenlijk niet wat hij er mee moet doen, zodat hij het maar laat vallen. Daarna vertrekt hij via het struikgewas en zien we hem niet terug. Zijn baas heeft hem weer aan de riem gelegd, blijkt later. De teken zijn er wel afgevallen, heeft G. geconstateerd. Als hij de baas van Kanello uitlegt dat iedereen het wel leuk vindt als-ie af en toe langskomt, mag hij weer los. Wel met een heuse kleine koebel aan zijn halsband. Als F. en G. eens samen een wandeling in de omgeving maken loopt hij het hele stuk met ze mee. Ook gaat hij de auto's van de παρέα en hun gasten herkennen en loopt dan ook mee als ze bij elkaar op bezoek gaan.

Bij de Lidl heb ik wat hondensticks gekocht en als hij bij ons langs komt krijgt hij er eentje. Niet meer dan een per dag, zijn baasje moet maar voor de rest zorgen. Ik probeer hem zover te krijgen dat hij gaat trekken aan een tak die ik hem voorhoud, maar zo te zien associeert hij takken met klappen die je ervan kunt krijgen want hij schiet weg. Ook een oude pantoffel die ik gooi brengt dezelfde reactie teweeg. Toch is hij wel nieuwsgierig want als we niet opletten pakt hij twee opblaasspeeltjes die we eens hadden gekregen van het zwembadtafeltje af; ik vind ze gedeeltelijk kapot onder de zonneboiler terug. Ik leg daarom daarna een oude lekke bal die we hadden gevonden ook op het zwembadtafeltje, en zie, ook die belandt onder de zonneboiler.

In Karlovassi gaan we langs het zaakje aan de zee waar we een paar jaar geleden een marmeren plaat voor het muurtje naast de koelkast hebben laten maken. Ik wil nu een ronde plaat om een zonnwijzer te maken. Als de man uiteindelijk opduikt verzekert hij ons dat hij inderdaad een rond tafelblad kan maken. Als ik hem de maten geef maakt hij duidelijk dat hij liever het onderstel van de tafel heeft. We zeggen toe dat de volgende keer langs te brengen. Als we dat doen zegt de jongeman (zijn kleinzoon?) dat de klus in vier uur geklaard kan zijn. We moeten echter verder door dus we zeggen de volgende dag terug te komen. Dat doen we de volgende ochtend maar dan blijkt dat hij er nog niet aan begonnen is. Aan het eind van de middag is het uiteindelijk wel klaar.

Ik ga naar het rotsstrandje bij ons in de buurt ben om wat planten te fotograferen (schorrekruid! eetbaar; hadden we met de Pasen bij de lamsbout kunnen doen). Ik constateer dat daar de platte grote kiezels vandaan komen die gebruikt zijn als randje tussen de moestuin en het terras en ook voor onze namen die ingelegd zijn in het terras. Dat geeft me vervolgens inspiratie om het hoekje dat ik in gedachten had voor mijn eigen mozaïek ook zo te maken. Het ontwerp weet ik al: de dolfijnen van de Romeinse mozaïekvloer bij het heiligdom van Hera hier op Samos. Ik verzamel wat kleinere kiezels maar bedenk dat ik verschillende potten zal moeten maken voor de verschillende kleuren en groottes. Als we daarna eens in Ormos zijn zie in dat een deel van het terras van ons favoriete restaurantje ook op die manier tot mozaïek gemaakt is.

De dag nadert dat onze vrienden en burens B. en E. naar Samos komen dus ik bel Soula eens om te horen hoe we aan de sleutel van het appartement bij Bella Vista geraken. Ze komt de sleutel een paar dagen later brengen; en passant vraag ik of ze Aris kan bellen voor een paar kleine dingen. Als Aris even later komt, ontfutsel ik hem zijn gsm-nummer zodat we hem zelf kunnen bellen. Hij repareert wat kleine dingetjes snel en effectief. Ook om 10 uur 's morgens lust hij wel een biertje.

Als B. en E. gearriveerd zijn maken we diverse bekende en nieuwe uitstappen in de omgeving. B. heeft zijn TomTom meegenomen maar dat blijkt toch niet ideaal want die stuurt hem NeoChori in. Wij weten allemaal dat de weg daar doodloopt maar hij dus niet. Hij rijdt zich letterlijk klem en weet zich met enige moeite eruit los te rijden. Wanneer we een keer in Pythagorion zijn ontdekken we dat er bij de afvalcontainers op het parkeerterrein zowaar een aparte is voor oud papier. Πω πω! B. is erg technisch zodat hij ontdekt wat het probleem is van ons roetende gasfornuis: er zitten koppens voor aardgas op en niet voor flessengas. In de la onder de oven liggen de goede koppens in een zakje met reserve-onderdelen en na aanschaf van een dopsleuteltje in de juiste maat vervangt hij de koppens. Nu nog een goede schrobbeurt (buiten, met ouderwets zand) en hopelijk hebben we nooit meer zwarte bodems onder onze pannen! En passant vist B. ook nog een oorbel van mij op die ik in de afvoer van de wastafel had laten vallen.

Met B. en E. gaan we op het dorpspleintje in Koumeika bij de taverna van de oude Maraki wat drinken. Maraki kijkt altijd wat bedenkelijk maar als ze F. ontwaart klaart haar hele gezicht op. Als B. vervolgens foto's maakt van het tafereel staat ze met haar arm half om F.'s schouder te glunderen. Het verhaal gaat dat ze als jonge teenager een oogje had op de Italianen die Samos

bezetten gedurende de Tweede Wereldoorlog. Met enige fantasie kun je zeggen dat F. wel wat Italiaans heeft. B. belooft de foto's aan haar op te sturen.

Als zoon S. van onze vrienden B. en F. onverwacht ook naar Samos komt met zijn vriendin treffen we elkaar allemaal op een mooie zondag zodat we met zijn zessen wetenswaardigheden uitwisselen. Van S. krijg ik de nieuwe versie van Griekenland voor op onze "TomTom" die van een ander merk is.

G. en D. en H. en J. keren terug naar België. Als ook B. en E. terug naar Nederland zijn (na een afscheidsetentje bij Mimis in Balos met voor mij weer de heerlijke lamskoteletjes) wordt het weer wat stiller. We houden ons bezig met wat huishoudelijke klussen, wat planten water geven van de burens en het voeren van de kat die zichzelf bij H. en J. geadopteerd heeft. Ze is drachtig en als ze opeens dunner is zijn we in gespannen afwachting van de kleintjes. Maar we zien ze vooralsnog niet.

Mei 2012

Het blijft mooi weer, met af en toe een hete dag en af en toe een ietwat minder warme dag. Een paar dagen wolken en een beetje regen geven de omgeving weer een fris groen aanzicht. De temperatuur van het zwembadwater valt als lauw te karakteriseren. Op sommige dagen scheppen we een hoeveelheid vliegen en muggen uit het water die een aardige aanvulling zou zijn op het eiwit-rantsoen van een doorsnee Afrikaans gezin. Een tweetal eerste vroege piepkleine schorpioenen waagt zich eenmalig in het water. Hardlopers zijn doodlopers geldt ook hier. Een mooie grote koningspage overleeft zijn bad evenmin.

De orchidee bij het slaapkamerraam komt niet meer op, wel ontwaren we er eentje onder een olijfbom ietsje verderop op het erf. Tegen half mei zijn er al veel bloemen uitgebloeid door het bovengemiddelde warme weer maar af en toe tref ik nog een "nieuw" exemplaar aan. Zo vind ik langs de weg naar het rotsstrandje nog een late orchidee die ik op een kruising tussen de orchis sancta, heilige orchidee, en de welriekende orchidee (A. fragrans) houd. Ook steekt de lichtblauwe cichorei overal zijn kopje op, evenals de lage roze Egeïsche distel. Als ik de bloemen langs de kant van de weg sta te fotograferen raak ik aan de praat met de bewoonster van het roze vakantiehuis aan de overkant van de vallei. Dat is vorig jaar helemaal grondig opgeknapt nadat de ouders van de huidige bewoners waren overleden. Roula, stelt ze zich voor; "Ελισαβέτα" antwoord ik als ze mijn Nederlandse roepnaam niet begrijpt. Een chique oudere man in een mooie donkerblauwe auto groet altijd heel enthousiast als hij langsrijdt; we weten niet wie hij is. Vermoedelijk is hij een van de velen die we in de taverna in Skouraiika ontmoet hebben.

We raken van lieverlee toch wel bekend want ook in Karlovassi worden we heel hartelijk begroet door een vrouw met donkerbruin haar in een krullende paardenstaart. Ze heeft een bekend gezicht maar we kunnen ons absoluut niet meer herinneren waar we haar ontmoet hebben. Een zus van Thanassis? Ook de serveerster van het lunchcafeetje op de nieuwe plateia herkent ons van vorige bezoeken; als we uitleggen waar we wonen blijkt ze er niet ver vandaan te wonen: NeoChori.

Daar ik er niet van houd om dingen op het laatste nippertje te regelen, laat ik pasfoto's in tienvoud maken voor het aanvragen van een vestigingsbewijs bij de politie in Marathokampos. F. heeft dit al gedaan het eerste jaar dat het huis klaar was, omdat het nodig was voor de nieuwe (Griekse) auto. De politieman op het bureau in Marathokampos ziet het nut er niet van in dat ik zelf een vestigingsbewijs aanvraag (uw man heeft er toch een?) maar na enig aandringen pakt hij toch alle paperassen. Dan blijkt dat hij een Griekse vertaling nodig heeft van mijn zorgverzekeringspasje dus bezoeken we weer eens onze advocaat Giorgos Papakonstantinou. Na enig bijpraten typt die de vertaling op de computer en voorziet het document van een zegeltje en zijn handtekening. Zodat we de volgende dag alles af kunnen geven bij het politiebureau. Tenminste, dat dachten we, maar nu blijkt dat we een Europese zorgpas (met vertaling in het Grieks) nodig hebben. Die kun je per internet aanvragen bij de NL zorgverzekeraar en dan wordt hij naar je huisadres (in NL) gestuurd. Dus dat verhaal wordt in september pas vervolgd.

Ook gaan we op advies van Papakonstantinou eens langs de accountant mr. Kypraios om toch maar eens te horen hoe het met de aangifte van de vermogensbelasting van 3 jaar geleden staat. De

Engels sprekende assistente herinnert ons zich wel maar ze moet eerst weer ons dossier gaan bestuderen. Dus dat wordt ook later vervolgd.

Op het Griekenland-forum Oriste heb ik Bella Vista II in Blankenberge aanbevolen; als er iemand van het forum is gaan eten plaatst die een heel lovende recensie. Nu maar hopen dat het meer mensen trekt!

Verder gebeurt er niet veel. Aris komt nieuwe chloortabletten voor het zwembad brengen. Als er een vrachtwagen met hout stopt bij ons boven aan de weg hebben we even het idee dat misschien het materiaal voor de blokhut wordt afgeleverd maar dat blijkt ijdele hoop. We halen H. op in haar rolstoel uit Balos voor een rondleiding in ons huis en later een etentje bij de Cyprioot. D. en haar zus C. komen voor een weekje; ik heb rijstevlaai gebakken voor al het bezoek. De waterleiding valt uit op 2 opeenvolgende dagen, gelukkig maar voor een paar uur. Onderhoud? We weten het niet want we kunnen het niet navragen bij Thanassis en Takis. Als het water weer stroomt blijkt dat de kraan van het aanrecht in de keuken niet meer te lopen; helemaal dichtgeslibd met kalk. Een halve fles schoonmaakazijn lost dit probleempje op. We realiseren ons opeens dat we heel de vorige maand april geen stroomstoring gehad hebben. Maar die gedachte wreekt zich onmiddellijk als we halverwege mei een dag van 9 tot 3 weer zonder stroom zitten. En de dag erna ook nog 5 minuten. Maar met de diepvries dicht en de koelkast sporadisch open is er eigenlijk niets aan de hand (ook niet bij de buurwoningen, daar nemen we regelmatig een kijkje daar de burens er niet zijn). We vermoeden dat het onderhoudswerk was want net als vorige keer in maart is de storing precies om 3 uur afgelopen.

Het spannendste wat er gebeurt is dat er een kleine vorkheftractor op rupsbanden in de vallei onder ons allerlei vage dingen gaat doen (later lijkt het erop dat de weg wat verbreed is). Het maakt in elk geval veel lawaai. De auto doet dat opeens ook bij het nemen van haarspeldbochten; de wielen blokkeren erbij. Na een haastig bezoek aan de garage blijkt dat ik bij een poging de ventilatie goed in te stellen op het knopje heb gedrukt voor extra power op de four wheel drive bij vastzitten. Beetje dom en een lesje in nederigheid voor me.

Overgehaald door de weerberichten die hardnekkig een week regen blijven voorspellen besluit het weer op het laatst toch maar toe te geven en hebben we een nacht en een halve dag lang een flinke plensregen. Maar we vinden het niet erg, het is goed voor het land en door de wat lagere temperatuur kunnen we zonder veel te zweten het huis eens een grote beurt geven. Want het laatste gedeelte van mei (weersvoorspelling: zon) wordt het drukker: er komen weer wat burens en onze vriendin S. komt twee weken logeren. Kan ze meteen de nieuw aangeschafte ligbedjes voor aan het zwembad uitproberen.

We zoeken wat papieren bij elkaar voor de belastingen en gaan samen met de advocaat diverse instanties langs om een en ander op te vissen. Maar de verwarring wordt alleen maar groter bij ieder bezoek en we besluiten het rondje met de conclusie dat de advocaat een en ander gaat natrekken voor we weer verder gaan. Benieuwd of dat weer zo lang gaat duren

Als de burens en de visite gearriveerd zijn maken we een aantal uitstappen. Het weer is wisselend: af en toe bewolkt en af en toe een drupje maar ook veel zon. We waren al eerder in de grot van Pythagoras, in de bergen achter Votsalakia, waar hij volgens de overlevering een poosje schuil heeft gehouden nadat hij ruzie had gekregen met de tiran Polycrates zo rond 500 voor Christus. Typisch vind ik dan dat er op zo'n plek dan een klein (katholiek!) kappelletje gebouwd moet worden..... Nu brengen we samen met de Zwitserse burens en hun logés een bezoek aan de watervallen van Potami bij Karlovassi. Het is een mooie wandeling door een bosrijke kloof langs een klaterend riviertje. Uiteindelijk bereiken we de waterval niet omdat je dan een heel stuk door de rivier moet zwemmen waar het pad ophoudt (en op een ansichtkaart zie ik later dat het maar een pietepouterig klein watervalletje is). We klauteren dus maar naar het restaurantje boven op de rand van de kloof voor een korte pauze met een consumptie. De uitbaatster heeft mooie oude foto's van haar grootouders hangen en een oorkonde van haar opa die in het verzet zat.

We boeken ook de veerboot naar Kusadasi op de Turkse kust. Hij vertrekt nu van Pythagorion, niet uit Vathi. Vorige keer hebben we Priëne en Didyma bezocht, omdat het toen schoolvakantie was en er bussen vol naar het beroemde Efese vertrokken. Nu is het geen schoolvakantie dus willen we

Efese eens een keer gaan bezoeken. En ook het nabijgelegen museum, dus is het plan om weer een taxi voor een dag te huren om zo maximaal de tijd te hebben.

Maar het zit tegen. De grote steen van het deksel van de compostbak, die het zo beschermt tegen ongewenste indringers, glipt de dag ervoor uit mijn handen. Hij valt net niet op mijn voet maar hij stuitert wel terug van de grond waarbij hij mijn wreef raakt. Als de pijn een beetje is weggetrokken lijkt het mee te vallen, maar als we een paar uurtjes later bij burens H. en J. zijn om te helpen met het Grieks voor de klusjesman die komt, begint het weer gemeen pijn te doen. Als we weer thuis zijn zwachtel ik de voet in maar het blijft heel erg pijn doen zodat ik mijn toevlucht moet nemen tot de sterke pijnstillers van F. Als we vroeg in bed nog wat voetballen kijken valt de stroom uit door een grote onweersbui dus gaan we maar slapen.

De pijnstillers helpen gelukkig, en de volgende ochtend staan we (ik voorzien van omzwachtelde voet en wandelstok) om kwart voor 8 op de kade van Pythagorion. Om 10 uur staan we er nog, en we besluiten om dan eerst maar eens koffie te gaan drinken bij Manolis. Helaas, geen boot naar Turkije dus vandaag. Een Japanse jonge vrouw die ook op de kade staat moet naar Patmos, begrijpen we na enig gepuzzel over haar uitspraak. Ik laat haar het tijdschema zien; vandaag gaat de ferryboot om half 3 's middags.

We geven een oude mop een nieuwe variant: "Ken je die mop van die Hollander en die Limburger en die Oost-Vlaming die naar Efese gingen? Nou, die gingen niet!" In Vathi krijgen we bij het boekingskantoorje zonder veel gedoe meteen ons geld terug. Daarna shoppen we er wat en bezoeken het wijnmuseum. We lunchen weer in Pythagorion. Daar zien we dat de jonge Japanse vrouw om 2 uur bepakt en bezakt het haventerrein verlaat, richting busstation. De veerboot naar Patmos vaart een half uurtje later volgens schema binnen, maar ze is nergens meer te bekennen.

Ter afsluiting van de dag rijden we weer de mooie route via Spatharei terug naar huis. Het is stralend weer en dus rijden we bij Bournias de landweg omhoog op tot aan de grote zendmasten boven op de berg. Van daaruit (hoogte ca. 800 meter) kun je het hele eiland overzien. En omdat het zo hoog is, is het seizoen er later dan in de warmere valleien dus kan vriendin S. nog mooi een aantal orchideeën fotograferen.

Richting Drakei verkenden we al eens de westpunt van het eiland rondom Paleochori, en nu rijden we de onverharde weg naar beneden waar we een stop maken bij een kleine slaperige werf in Agios Isodoros. Zoals altijd is het eindpunt van de rit het dakterras van Taverna Kostas in Drakei waar je een prachtig uitzicht hebt over de zee aan de noordwestkant van het eiland. We bedenken dat we al heel wat plekken op het eiland bezocht hebben, de noord-oostpunt ontbreekt echter nog. Op de terugweg gaan we wat drinken in Koumeika bij de taverna van Maraki. Ze heeft de foto's van B. ontvangen, en is er verguld mee. Wel vind ze dat ze een oude kop heeft gekregen. We krijgen als dank de drankjes van het huis.

Om de thuisblijvers eens flink de ogen uit te steken, maken we een serie decadente foto's waarbij we in het zwembad een fraai gekleurd cocktailtje nuttigen en van een bordje olijven snoepen, met de zee en de bergen op de achtergrond. Net als vriendin S. en ik (met make-up op en oorbellen in) in het zwembad poseren voor F. met de camera, rijdt er boven op de weg een oude pick-up langs. De Griekse bestuurder is zo verbaasd dat hij eens uitgebreid stopt om het tafereeltje te bekijken. Die heeft weer wat te vertellen over die gekke *χένορας*!

De visite vertrekt weer, dus na de gebruikelijke afscheidsetentjes zwaaien we eerst schoonzoon J. van H. en J. uit die met de veerboot vanuit Karlovassi vertrekt, en daarna (slaperig) vriendin S. die de vroege ochtendvlucht naar Athene heeft.

De krekels zijn nu 's avonds volop te horen en de schorpioenen laten zich iets vaker zien. Hetgeen niet goed afloopt voor die laatste. Het kwikt stijgt overdag tot boven de 25 graden (in de schaduw). De zomer komt er aan!

Juni 2012

We schieten niet erg op met de belasting papieren dus besluiten we zelf maar een voorstel te maken voor een voorlopige aanslag om zo een boete te ontlopen. Onze advocaat heeft eindelijk email dus sturen we hem een concept-voorstel. Faxen gaat niet meer daar ik sinds ik gestopt ben met werken

geen fax meer tot mijn beschikking heb. Hij zegt toe het voorstel aan de belastingdienst voor te leggen.

De wespen blijken hardnekkig, ze komen steeds weer terug om aan een nieuw nest naast of boven het meterkastje van de ρεύμα te bouwen. Aris helpt ons door er benzine over te gooien, maar als dat verdampt is keren ze ook weer terug. Uiteindelijk koop ik een flesje met insecticide (een pyrethrum-derivaat) en spray daar de dakspant en de muur mee. Dat lijkt te helpen.

Na een paar jaar experimenteren heb ik eindelijk de methode gevonden om de donkerblauwe Venetiaanse luiken met hun ontelbare schuine latjes (voor de 3 paar openslaande deuren en 5 dubbele ramen) echt goed schoon te krijgen. Eerst goed afstoffen met een smalle borstel en ze dan afsproeien met een mengsel van water, zeep en azijn om het stof en de kalkresten van het water goed weg te krijgen. Ze blinken in de zon! Ook de buitenlampen krijgen eens een flinke schoonmaakbeurt, dat was in drie jaar nog niet gebeurd.

Op een ochtend gaat om 5 voor 8 de telefoon; buurman C. belt. Als ik verbaasd opneem, blijkt dat hij ons waarschuwt dat er dolfijnen te zien zijn. We rennen naar buiten en inderdaad, op een spiegelgladde zee zien we door de verrekijker eindelijk de dolfijnen met hun karakteristieke rugvinnen uit het water tevoorschijn komen. Ze zijn druk in de weer met een heleboel meeuwen om hen heen; waarschijnlijk zijn ze op een school vis aan het jagen. We genieten van dit onverwachte mooi schouwspel. Ik had al eens eerder gedacht dat ik dolfijnen en meeuwen zo samen in de weer zag, maar toen was de zee wat ruwer en kon je niet goed het verschil zien tussen een golf en een dolfijnenrug(-vin).

Buren C. en R. blijven wat problemen houden met hun elektriciteitsvoorziening zodat ze de was bij ons komen doen. Als dank krijgen we een kilo mispels, en daar maak ik mispeljam van. Het smaakt een beetje als appelmoes. R. heeft zelf ook nog kweeperengelei (erg zoet) en frambozenjam (erg lekker) gemaakt. Ik ben aan het experimenteren geweest met ijssoorten: het chocoladesorbetijs met chilipeper is een onverwachte verrassing; het mastiekijs is helaas te sterk van smaak. Het kokosijs is wel weer een succes.

De moestuin groeit en bloeit ondertussen lustig verder. De courgette raakt in bloei, en ik leer van buurvrouw R. dat de afvallende bloemen de mannelijke bloemen zijn; aan de onderkant van de vrouwelijke bloemen beginnen de kleine courgettetjes al zichtbaar te worden. Zo geldt ook het verhaal voor de water- en suikermeloenen; vooralsnog zie ik daar erg veel mannelijke bloemen en helaas maar een vrouwelijke met een bolletje aan de achterkant, dat dus een meloen moet worden. Aris voorziet ons nog van een paar kilo aardappelen uit Thanassis' en Roula's moestuin. De rucola en de koriander groeien erg hard; de marouli-sla die Thanassis had geplant is na drie keer afknippen aan het doorschieten dus dat is voorbij. Wel heb ik nog een overvloed aan bosuien staan dus iedereen die langskomt krijgt een zak mee.

Over langskomen gesproken ... Als ik op een goede dag uit het zwembad stap na een verkwikkende duik in het zwembad, zie ik opeens Thanassis' okergele Renault Kangoo langsrijden en ik roep een groet. Thanassis komt even later naar beneden rijden en vertelt dat hij even in Griekenland is, voor zaken. Morgen gaat hij weer terug naar België. Als ik vraag hoe het daar is zegt hij met een zuinig lachje “Προσπαθούμε”, (We proberen het) in plaats van het gebruikelijke “Καλά!” (Prima!). Hmmm

Op een goede dag verzamelen we in Pyrgos waar oud-stewardess E. ons begeleidt op een jeepsafari. We beginnen via Spatharei over de onverharde weg naar Skouraiika en daarna via de grot van Pythagoras binnendoor naar Marathokampos. Dan rijden we via de oude plataan van Nikoloudes en een woud met een mooie poel met zoetwaterkrab en grote purperen aronskelken naar Potami bij Kokkari. Na de lunch rijden we nog binnendoor van Manolates via Stavriniidi naar Ampelos. Een leuke dag waarbij we de auto eens hebben kunnen testen op zijn 4WD-capaciteiten. Jammer dat de hoge weg over de Kerkis nog niet veilig is; door de late regens is de kans groot dat er stukken van de weg weggeslagen zijn. We bedenken dat eigenlijk iemand op een crossmotor dat zou moeten gaan verkennen; die kan omkeren als de weg ophoudt.

De zomer is intussen in alle hevigheid losgebarsten en tegen het midden van juni wordt overdag de 35 graden (in de schaduw) overschreden. Op sommige dagen komt er een harde wind van de berg afzetten die het een beetje draaglijk maakt. We passen ons levensritme aan: werkzaamheden in de

ochtend, en tegen de middag de luiken dicht en siësta houden. De ventilatoren aan het plafond van de woonkamer en de slaapkamer draaien op volle toeren. Aan het eind van de middag nemen we meestal een duik in het zwembad.

Als ik op een dag onder het afdrogen na het zwemmen de moestuin inspecteer, zie ik opeens een rare tuinslang liggen naast de “gewone” waterslang. Het blijkt een echte slang te zijn. Als we hem van een afstandje een poosje observeren, zien we er geen beweging in. Het is de groengrijze zweepslang, die we vorig jaar ook al eens op bezoek hadden. In ons boek staat dat die niet giftig en zelfs zeer schuw is, dus we begrijpen eerst niet waarom hij niet weggegaan is terwijl we rond het zwembad langs de moestuin heen en weer liepen. Als we hem voorzichtig naderen blijkt dat hij zich verstrikt heeft in het aardbeinnet en of door verstikking of door de hitte het loodje heeft gelegd. Voor de zekerheid gooien we nog een grote steen op zijn kop voor we hem fotograferen en over de rand van ons erf naar beneden gooien (wel met handschoenen aan). Eigenlijk is het wel jammer dat hij er niet meer is, want ze vluchten voor mensen maar houden wel ongedierte als muizen en ratten voor ons weg door ze te bejagen. Het schijnt dat sommige mensen hem tam maken maar dat gaat ons toch te ver.

Een paar dagen later belt buurvrouw D. Het net dat G. en zij de dag ervoor om de druiven hadden gespannen, heeft tot ieders verbazing ook daar tot een identiek slangenslachtoffer geleid. Wat een domme dieren!

Buren H. en J. gaan even terug naar België. Op hun initiatief eten we eens een goede kreeft van Fourni met spaghetti, om het afscheid te vieren en tevens de overwinning van de Grieken met voetballen en met hun gezonde verstand dat bij de verkiezing heeft gezegevierd.

Effi, Manolis' vrouw, van de Kalokairi Bar, zegt ons op een keer dat een voorjaar met late regens leidt tot een hete zomer. Dat lijkt aardig uit te komen want de weerberichten geven temperaturen aan die richting 40 graden gaan. Onze siësta duurt op die dagen tot wanneer de zon achter de bergen verdwijnt, pas dan wordt het draaglijk. We kijken dan ondertussen wat tv. “Mijn droomhuis in de zon” is mijn favoriete programma, ons huis hier komt er dan steevast als véél mooier uit. Puur leedvermaak.

In de slaapkamer hebben we het oude bakkie wat op een tafeltje stond vervangen door een flatscreen aan de muur, dat scheelt een hoop ruimte en kijkcomfort. Giannis uit Koumeika, die bij burens H. en J. ook wat klusjes heeft gedaan, komt hem installeren. Onze Sony tv in de woonkamer vindt hij maar niks, Samsung is het beste volgens hem. Onze koelkast, die we drie jaar geleden in Nederland in de aanbieding hebben gekocht, is ook een Samsung. De pomp ervan geeft echter op een goede dag mooi gewoon de geest, we vermoeden omdat-ie de warme omgevingstemperatuur niet aan kan. Wat nou Samsung! We kopen een nieuwe, duurder Miele, die mag dan toch wel meegaan tot het einde onzer dagen hopen we.

We zwemmen iedere dag aan het eind van de middag. Het zwembadwater is nu 37 graden, hetgeen inhoudt dat we om de andere dag een nieuw chloortablet in het filter moeten doen - begin april bij een watertemperatuur van 21 graden was dat eenmaal per week. 's Morgens en 's avonds vissen we de dode insecten er uit. Op een ochtend zie ik opeens een spitsmuis die een rondje zwemt, en ik vis hem eruit voordat hij van uitputting verdrinkt. Als hij bijgekomen is sluipt hij achter een slapende poes Δροπή terug naar zijn holletje in de muur van de moestuin.

Op een zaterdagavond gaan we met burens G. en D. weer eens souvlaki'tjes eten in de kleine taverna in Skouraiika. Het is heerlijk weer dus de tafeltjes zijn buiten op straat gezet. De stamgasten kennen G. en D. al heel lang dus wordt er eens bijgepraat met de laatste nieuwtjes.

Eind juni is er een zeilregatta in Ormos met 's avonds feest. Door de harde wind gaat het zeilen niet door maar het feest aan de haven gelukkig wel.

Aris heeft de bodem van het zwembad van de burens R. en D. geleverd en het te vullen gezet, 10 dagen voor ze komen, precies zoals afgesproken. Er is echter weinig waterdruk zodat het vullen langzaam verloopt en de erin gevallen schorpioenen langzaam verdrogen, zien we als we om de andere dag hun planten water gaan geven. Als ze arriveren is het zwembad inderdaad nog maar voor 1/3e gevuld.

De dag van F. zijn 65e verjaardag nadert. We nodigen vrienden op Samos uit per e-mail, en we brengen uitnodigingen rond bij de Griekse burens, geschreven in het Grieks en Engels. Ze zijn doordeweeks niet in hun “buitenhuizen”, dus leg ik de envelop met de uitnodiging in het Grieks en Engels onder een steen bij hun opritten. Aan de reacties die we het weekend daarop krijgen maken we op dat ze het een heel leuk gebaar vinden. Maar of ze daadwerkelijk gaan komen We raken op die manier wel bekend want een van de uitgenodigde burens is de burgemeester van Skouraiika. Als we op een dag geen water hebben komt hij hoogstpersoonlijk melden dat het weer gerepareerd is en hij geeft ons zijn mobiele nummer voor het geval er nog eens iets is. Ik neem me voor om de woorden “grofvuil naast de afvalcontainer” in het Grieks te leren want als hij op het feest komt kan ik hem dan toch eens vragen wanneer dat dat opgeruimd gaat worden. Verder ben ik druk in de weer met de voorbereiding voor de “Pool Party”, onder andere gerechten die ik kan invriezen.

Juli 2012

De dagen voor F.'s verjaardag waait het 's middags en 's avonds zeer hard. We twijfelen of we het feestje wel aan de rand van het zwembad kunnen houden. Maar op de dag zelf is er zowaar maar een klein beetje wind dat de temperatuur net aangenaam maakt. De visite, waaronder wat kleinkinderen van onze Vlaamse burens, springt enthousiast in het zwembad en maakt er een spetterend spektakel van. Aris komt met zijn vrouw en kinderen aanzetten, en de advocaat met zijn vrouw en dochters. De Griekse burens verschijnen ook allemaal: burgemeester Kostas, buurvrouw Stavroula, de knorrige man uit het jeepje, en aan het eind van de weg burens Giannis en Rodopi. Stamatis was zich eerder komen afmelden wegens een pijnlijke rug en van G. vernemen we dat zijn overbuurman Giorgos dienst heeft bij de brandweer.

En allemaal nemen ze eten en drinken mee: koekjes, cake, worstenbroodjes, komkommers, tomaten, uien, aardappelen, olijfolie, witte wijn, rode wijn, whisky Gelukkig doen ze mijn eten alle eer aan. De Hollandse gevulde eieren vinden ook hier gretig aftrek. Aris' zoontje van drie, Reno, is een ondeugend jongetje dat je voortdurend in de gaten moet houden. Hij valt nog net niet in het zwembad. De vieze kat aan het eind van de avond wel, maar die heeft nog maar een oog dus heeft-ie de afstand waarschijnlijk verkeerd ingeschat.

De volgende dagen houden we ons bezig met opruimen en bijkomen. Uit het zwembad vissen we achtereenvolgens een hagedis en een vleermuis. Die laatste leeft nog, en ik zet hem onder de bladeren van de meloenstruik. Maar hij legt toch het loodje. We eten de restjes, maar mede door het meegebrachte eten is het zoveel dat we het niet op maken. We geven wat aan de Vlaamse burens en gooien de rest weg, want ons vertrek naar NL nadert.

Als afscheid gaan we met de παπέα lekker uit eten in Balos. Op de terugweg zien we een lichtbruin beest over de weg rennen. Het is een jakhals. Ze zijn weer terug!

Augustus 2012

Na zes weken Nederland keren we weer terug naar Samos. We zijn blij dat we Nederland achter ons kunnen laten. Er was net genoeg mooi weer om de hoogstnoodzakelijke klussen buiten te doen, en verder veel regen. Vooral toen we net terug waren. We zijn maar “op” Facebook gegaan om het wachten op beter weer door te komen. Ook het bezoek aan Blankenberge, eind juli, vond plaats aan een grauwe hemel. Thanassis en familie waren wel blij ons te zien; we hadden zowaar een beetje medelijden met hen want tot dan toe was het een bar slechte zomer geweest. Ik heb ze proberen op te beuren door te zeggen dat augustus vaak beter weer bracht, en dat is ook redelijk uitgekomen.

Verder zijn we zowaar helemaal gestoord geworden van de fouten die gemaakt zijn bij de nieuwe OV-chipkaart voor trein en bus van F. Ook die van mij kreeg opeens kuren. Het heeft ons een heleboel telefoontjes en zowaar een aangetekende brief gekost om te trachten alles weer recht te breien. De administratieve chaos van de betrokken instanties is zowaar vergelijkbaar met die in Griekenland.

Burens R. en D. hebben op ons huis gepast. We hebben wat berichtjes ontvangen dat de meloenen rijp waren, over rekeningen die voorgeschoten werden en vooral over feesten en bijeenkomsten op het eiland. Wat boosdoeners hebben in ons zwembad gezwommen tijdens onze afwezigheid, maar Aris wist wie het waren en zou ze eens ernstig gaan toespreken, zo is ons beloofd.

En na wat ontmoetingen met familie en vrienden stappen we dan om 4 uur 's nachts met opgewekt gemoed in het busje dat ons naar het vliegveld naar Düsseldorf zal rijden.

De vlucht verloopt probleemloos; zelfs in Rhodos hoeven we er niet uit zodat we lekker in het airco vliegtuig blijven. We starten de auto, doen wat boodschappen en melden ons bij de buren om het kadoetje voor de jarige zwager af te geven. Na wat bijkletsen rijden we door naar ons huis, pakken alles uit en gaan lekker slapen.

De volgende dagen houden we ons bezig om het fijne zand van de stormen te verwijderen, dat voor een heel groot deel in het zwembad is terecht gekomen. Nadat de robot moet het zwembad een keer of vier een grote reinigingsbeurt heeft gegeven is het er voor 95% uit. Het is zelfs in de blauwe verf gaan zitten zodat we de randen en de treden van het trapje met een speciaal product nog eens afschuren. Het zwembad zal komende winter wel een verfbeurt nodig hebben want het gaat er niet helemaal uit. We zoeken daarna weer regelmatig het water op ter verkoeling.

Het is overdag erg heet, tegen de 40 graden in de schaduw; weinig wind. We zitten op het heetst van de dag binnen met de luiken dicht. Pas tegen zonsondergang, kwart voor 8, koelt het een beetje af. Dan gaan we eten, thuis of in een restaurantje om weer het een of ander te vieren. Een van de eerste avonden is het Panagia in ons dorp, het feest van de Allerheilige. Na het zingen van de pope en de oude mannen is er dit keer een gemeenschappelijke maaltijd met spiesjes en loukoumades, zoete gefrituurde deegballetjes. En ouzo, wijn en fruitsap. De Bulgaarse vrouw, die vorig jaar Pasen met de neef van Thanassis is getrouwd en tot diep in de nacht op de tafel danste, is er ook. Ze loopt met haar drie maanden oude zoontje te zeulen, gewoon als een jonge vrouw in een spijkershort. Tegen middernacht is het afgelopen, maar het is nu lekker aangenaam qua temperatuur zodat we met de παρέα nog lang op het balkon van H. en J. blijven napraten. We hebben dan ook geen zin om de volgende ochtend om half 9 na nog meer gezang een kommetje van de speciale Panagia pap te gaan halen bij het kerkje.

Na onze eerste week gaat de zon 's avonds niet meer onder als een verzengende witte bol maar als een mooie rode bal. De temperatuur zakt ook 's nachts zodat we als een roosje slapen. De dag erna zie ik bij het opstaan zelfs een paar kleine wolkjes! De temperatuur wordt overdag zeer aangenaam, zo'n 32 graden. Wel raast er weer eens een flinke storm zodat we de kussens van de tuinstoelen onder aan de weg moeten oprapen.

We drinken iedere ochtend op het gemakje koffie in de schaduw aan de rand van het zwembad. Er gebeurt niet veel behalve een keer op een ochtend als een klein zeilbootje omslaat bij een stevige wind en de opvarenden in het water de grootste moeite hebben de boot weer terug in orde te krijgen. Een klein motorsloepje schiet ze te hulp vanaf het strandje onder ons huis.

De meloenen stellen ons voor het probleem hoe de rijpheid te bepalen. Er moeten barstjes in komen, lees ik ergens. Dat gaat niet helemaal op want de eerste met barstjes is heel zoet en de tweede dus niet. Ik besluit alle meloenen dan maar te oogsten om er zoetzuur van te maken. Ik koop gemberwortel (dat in het Grieks peperwortel heet) en hak gedurende twee uur alle meloenen in kleine stukjes. Het resultaat gaat in weck- en jampotjes en de hele παρέα wordt van Sweet & Sour Melon voorzien.

De knorrige buurman groet nu af en toe als hij langs rijdt in zijn oude jeepje. Hij stopt een keer en komt ons een zak verse vijgen brengen. Ook voor R. en D. begrijpen we als we die later eens spreken; ze waren hem in Karlovassi tegen gekomen en aan de praat geraakt omdat ze elkaar kenden van de pool party bij ons. Op de pool party voor D. 's verjaardag half juli waren ook een aantal Griekse bekenden gekomen die toen ook lekker in het zwembad hebben meegesparteld. Ik heb een trend gestart hier, denk ik onbescheiden. Ik denk er over dat ik de watermeloenen (die ons voor hetzelfde probleem stellen als de gewonen meloenen omtrent de rijpheid) ook maar te verwerken tot Sweet & Sour Watermelon en dan de Griekse buren een potje te gaan brengen. Om wat terug te doen.

We gaan langs bij de taverna van Maraki. Ik heb voor haar verjaardag en naamdag een fotolijstje gekocht waar ze de foto van F. en B. met haarzelf in kan doen. Ook gaan we naar Ireon, waar het koor waar Monica, de gepensioneerde operazangeres van de "Dubbel-Monarchie" (het Oostenrijks-Hongaarse groepje dat vroeger zondags naar Bella Vista kwam om op de muziek te dansen) in zingt, optreedt in het openlucht-theater. Tenminste, dat denken we. Maar het blijkt dat het een

evenement is door heel Griekenland heen: ter ere van de Γαλάζιο Φεγγάρι, Blue Moon, zijn er op allerlei archeologische plaatsen concerten gewijd aan de maan. (Blue Moon is het verschijnsel van een tweede volle maan in één maand.) In Ireon is de locatie op de grond van het oude heiligdom van Hera. Helaas niet in de tempel zelf maar ernaast, maar het blijft een bijzondere setting. Een mooie afsluiting van de maand augustus.

September 2012

We krijgen een eerste duiding van de herfst als de nachttemperaturen omlaag gaan. Niet veel, maar net genoeg om 's morgens in een lekker frisse slaapkamer wakker te worden. Overdag stijgt de temperatuur nog tot rond de 35 graden in de zon, maar het zwembadwater koelt wat af door de koele nachten en de harde wind die een week lang waait. Het is nu niet meer lauw. Buurman R. hoort van grote Takis (die terug is uit Blankenberge met vrouw, schoonzus en kinderen omdat de scholen weer gaan beginnen) dat ook hier nu materiaal en technologie voor handen zijn om het zwembadwater via zonnepanelen te verwarmen. Wij hebben ook wel interesse erin; zo kun je het zwemseizoen wat uitbreiden.

Er zijn maar weinig insecten meer die ik 's morgens uit het zwembad hoef te vissen; ik vermoed dat het door de hete zomer komt. Wel zijn er zeer grote sprinkhanen van 8 - 10 cm (normaal is 3 - 5 cm lees ik in mijn gids). De schorpioenen hebben een voorkeur voor de wanden van het zwembad waar ze zich verzopen en al aan vastklampen. Het zijn relatief kleine; andere jaren hebben we wel grotere gezien. Op een avond als we thuiskomen zit er een relatief grote op de buitenmuur. Als ik hem eraf wil slaan mis ik half en schiet hij weg het gras in. De volgende ochtend zien we een mier slepen met een schorpioenenstaart (met gifangel er nog aan) die vier keer groter is als hijzelf.

Buurman D. wil precies weten hoe nu het stuk grond loopt dat hij heeft gekocht en aan de achterkant van ons stuk grond grenst; hij nodigt architect Evangelis Makris uit die op een goede dag met een heuse landmeter komt aanzetten. Als hij klaar is blijkt dat ons stuk grond zelfs groter is dan we dachten. Maar ja, dat moet je dan ook weer bijhouden en het onkruid kort snoeien vanwege het gevaar van bosbrand. Wel is er nu op de (illegale?) toegangsweg naar Thanassis' (illegale?) opslagplaats een horizontaal stuk waar we na afsluiten een langwerpige jeu-de-boules-veld van kunnen maken. Aris komt langs om een kraan te repareren en om een zak vol verse vijgen te brengen en kijkt verbaasd naar de paaltjes en touwtjes langs het terrein van buurman D. Ik probeer het hem in het Grieks uit te leggen. Dat zal wel met de tam-tam naar Blankenberge gaan. De vijgen leg ik voor het grootste deel in in een mengsel van zoete Samos-wijn en Metaxa, de Griekse cognac, ook om weg te geven aan de Griekse burens.

We rijden op een avond naar een klein dorpje even verderop in de bergen waar een plaatselijke variant van jeu-de-boules wordt gespeeld. Het heet μπάλα, "balla" en wordt gespeeld op straat, met een vierkant blok cypressenhout dat door medespelers weggekaatst moet worden met hun eigen niervormige stuk hout. Er is een kleine taverne waar we wat eten terwijl we de wedstrijd bekijken. Na afloop wordt het straatvuil van de handen gewassen aan een fontein waar een lokale kunstenaar een mooi beeldhouwwerk van Artemis bij heeft gemaakt en drie sierkranen met zoömorfe hendels (dolfijn, hond en paard).

Op een zondagmiddag maken we met de hele παρέα plus de mensen van de "Dubbel-Monarchie" een uitstap naar Kerveli aan de uiterste oostpunt van het eiland. Er is daar een taverna waar dan tijdens de middag Griekse muziek gemaakt wordt. Met weemoed denken we terug aan de zondagmiddagen in Bella Vista met Makis en zijn band.

Tijdens een lunch bij burens R. en D. hernieuwen we de kennismaking met E., de gepensioneerde stewardess van Sabena, en haar man de kunstschilder R. E. is net als ik geïnteresseerd in planten van Samos dus valt er heel wat af te kletsen. We spreken af de week erop een nieuwe jeepsafari te maken over hoge routes langs de Kerkis-berg (1450 m) en de Karvouni-berg (1150 m), ze heeft uit betrouwbare (!) bron vernomen dat de routes goed begaanbaar zijn. Zo gezegd zo gedaan en een dag lang "doen" we de bergroutes. De hoge route langs de Kerkis leidt voor een deel langs het gebied waar 2 jaar geleden een grote bosbrand is geweest; akelig om te zien. Op het hoogste punt van de route (maar dat is helaas nog een flink stuk van de top van de berg verwijderd) staat een monument gemaakt door de KKE (de communistische partij) gebroederlijk naast een kastje met

iconen. Tussendoor wandelen we rond in diverse kleine bergdorpjes. Een vrachtwagen met boomstammen van half verbrande dennen wurmt zich onderweg langs onze jeeps; verder hebben we nauwelijks tegenliggers. Dat beperkt zich tot een bereden en een onbereden ezel, een muilezel en een pick-up gevuld met geiten. We ontwaren hier en daar wat kleine cycloampjes, nog meer voorbodes van de herfst. Langs de Karvouni-berg-route zien we een man van de vrijwillige brandweer zitten; hij zit hoog op een uitkijkpost als een soort waakhond. Het schijnt dat dat tegenwoordig op meer plekken op het eiland zo gebeurt. We constateren dat we eigenlijk te laat zijn in het seizoen voor de bloemen; bijna alles is uitgebloeid. We nemen ons voor om dit volgend jaar mei nog eens te doen om dan de bloemenpracht in volle glorie te kunnen bewonderen.

Er komt een rekening van de elektriciteitsmaatschappij en we ontcijferen dat we die voor het eind van de maand moeten betalen. Dus de eerstvolgende keer dat we naar Karlovassi gaan stappen we de bank binnen om het bedrag te voldoen. Ik vraag het om van onze Griekse bankrekening af te schrijven waarop er weer een formulier met allerhande gegevens ingevuld moet worden. En wat blijkt dan? Ongemerkt hebben we een aanvraag gedaan voor een machtiging om het bedrag voortaan automatisch van onze bankrekening af te laten schrijven. Daar hadden we al eens een keer eerder naar geïnformeerd bij de Vodafone toen we daar eens gingen betalen, maar dat had bij het personeel daar tot grote vraagtekens geleid. En het blijkt dus gewoon bij de bank te kunnen. We nemen ons voor om voortaan bij alle Griekse rekeningen dit trucje uit te halen. Wel moeten we de huidige elektriciteitsrekening nog cash gaan betalen want zo snel werkt het systeem natuurlijk nou ook weer niet. Waar kan dat dan? vraag ik de dame van de bank. Tja, dat is een goede vraag. Ze zegt nog net niet het overbekende Δεν ξέρω (Weetikniet) maar vraagt een collega. Het postkantoor ofzo, antwoordt die. Het schiet me te binnen dat de dame van de Vodafone dat ook wel eens aangeboden heeft. We stappen er binnen (de Vodafone winkel ligt tegenover de bank, postkantoor is een paar straten verderop) en jawel hoor. Je kan je elektriciteitsrekening dus niet bij je bank betalen maar wel bij een commerciële telefoonwinkel.

Half september meldt zich met een paar mooie windstille dagen met hier en daar een enkel wolkje. Ik zwem nog iedere dag een paar rondjes en vraag me af hoe lang het water nog aangenaam zal zijn. Als we bij onze Zwitserse burens C. en R. langs gaan om af te spreken voor een afscheidsetentje voor de meeste van onze burens, zie ik de slangenarend weer rondcirkelen over zijn/ons gebied. Hij is terug uit de koelere bergen, samen met een toenemend aantal kleinere vogels. Nog een teken dat de herfst er aan komt.

De jagers maken ons er luidruchtig op attent dat het half september wordt. De zondag van te voren verkennen ze om 6 uur 's morgens al het terrein met hun luid blaffende honden. Soms zie je er eentje met een gekleurd hesje aan door het struikgewas banjeren met een groot geweer aan de schouder; af en toe proestend zodat hij niet door een andere jager overhoop wordt geschoten. Zo horen de patrijzen ze dus van mijlenver aankomen ... Er schijnen dit jaar minder hazen te zijn omdat de teruggekeerde jakhalzen die grotendeels opgegeten hebben. De jagers komen niet op de erven van de huizen want Kostas de burgemeester heeft bordjes gezet dat jagen in bewoonde gebieden verboden is. Ik zie Stavroula de weg oplopen naar Skouraiika zodat ik eindelijk haar een potje van de ingelegde vijgen kan geven. Ik geef haar meteen een potje voor Rodopi mee; Aris had ik ook al wat gegeven.

Een paar dagen later waait er opeens een koude wind zodat we 's morgens voor het eerst een lange broek aantrekken. Ook 's avonds als we uit eten gaan voor de diverse afscheidsetentjes; de Vlaamse burens vertrekken van lieverlede allemaal weer naar Belgenland. We worden overstelpt met restjes eten zodat we het geld van de benzine die we gebruiken om ze bij het vliegveld af te zetten ruimschoots terugverdienen. Als we in Pythagorion zijn besluiten we meteen maar nog een keer te proberen in Efese te geraken voor het einde van september. We boeken voor een woensdag anderhalve week later maar een paar dagen daarna vernemen we dat er dan op die dag net een algemene staking zal beginnen - inclusief douane. Dus wanneer we de laatste burens afzetten veranderen we onze trip naar de dag voor de staking.

De wind gaat na een paar dagen weer liggen zodat het zwembad iedere dag weer een half graadje opwarmt en weer bezwembaar wordt. Wel heeft het nu al bijna vier maanden niet geregend - heel

extreem zelfs voor hier. De olijfbomen hangen een beetje slap - het is beter voor de olijven als ze vlak voor de oogst nog een lekkere plensbui krijgen. Ik kan me niet herinneren dat de herfstregens zo lang uitgebleven zijn.

E. komt langs en ik maak een lekkere uitgebreide lunch die we achter bij de slaapkamer in de schaduw nuttigen - de tuintafel past precies op het terrasje daar. We kletsen uitgebreid bij over de planten en de dieren van Samos en ze meldt dat er bij haar vlak buiten het dorp herfsttijloos in bloei staat. Die bloeien maar kort dus de volgende dag rijden we meteen naar haar huis toe. We drinken wat met haar en haar man R. en bekijken zijn schilderijen in het atelier beneden. Ook het jonge Belgische stel dat een huisje in het complex in Balos heeft gekocht komt nog voorbij. We rijden naar het klooster buiten het dorp en bewonderen de herfsttijloos en nog wat andere planten. Daarna rijden we door naar M. waar E. ook nog een klein huisje heeft. We eten wat op het dorpsplein en rijden dan terug naar huis na wederom een welbestede dag.

Op de laatste dinsdag van september vertrekken we vroeg van huis om rond 8 uur bij de haven van Vathi te zijn. De reis verloopt voorspoedig en om 11 uur staan we bij de ingang van de opgravingen van Efese. Maar wat ik niet voorzien had is dat het nog wemelt van de mensen. Later horen we dat er in Smyrna net die dag een paar grote cruiseschepen hebben aangelegd vol met Bulgaren en Russen. We wurmen ons een weg door de mensenmassa heen. De opgravingen zijn indrukwekkend, dat wel. Vooral de bibliotheek van Celsus. Helaas is het laatste stuk van het terrein afgesloten; waarschijnlijk voor restauratie. We krijgen het bordeel en het stadion aldus niet te zien. Bij de uitgang eten we in de schaduw onze meegebrachte lunch op en zoeken daarna onze taxichauffeur Kemal op om ons naar het museum in Efese te rijden. Dat is klein maar bijzonder mooi met een aantal prachtige Artemis-beelden. Ik hou het er maar op dat de ovale structuren op haar borst eieren zijn die vruchtbaarheid symboliseren en geen opgespijkerde stierenkloten (zo zegt een andere theorie). We kijken nog even bij de ene overgebleven zuil van het Artemision en rusten dan wat uit in Kusadasi. De terugreis verloopt ook vlotjes en om half 8 zakken we thuis neer aan de rand van het zwembad - het is nog zeer warm zonder wind.

We kijken naar de sterren en mijmeren over de dag en ook over het feit dat we nu "alleen" zijn omdat alle burens teruggekeerd zijn naar België en Zwitserland. Dan komt er opeens een mini-bestelbusje onze oprit afrijden; ik loop er ietwat boos naartoe vanwege deze verstoring van onze privacy. Weer baldadige jongelui of mensen die denken dat het een openbare weg is? Het busje parkeert vlak voor onze auto en opeens zien we dat het onze Griekse burens Giannis en Rodopi zijn, met de handen vol met etenswaren. Cake, brood en zelfgevangen visjes. Waarschijnlijk als dank voor de ingelegde vijgen. We schenken ze wat in en kletsen wat bij. Het blijkt nu dat er morgenochtend een bijeenkomst in het kerkje beneden bij de strandhuisjes is (we wisten niet eens dat daar een kerkje was). We krijgen niet goed duidelijk of het nu voor de naamdag van Afrodite, de vrouw van Stamatis is of voor wat anders. Het begint om 7 uur, zegt Rodopi, tot een uur of 9.

Dus de volgende dag staan we maar weer vroeg op en om 5 voor 7 zitten we inderdaad bij het kerkje bij de strandhuisjes. Om 7 uur komt Giannis het kerkje open maken en de kaarsjes aansteken; om kwart over 7 komt de pope aanrijden (dezelfde als die van de Panagia van Pevkos) met 2 assistenten. Hij begint samen met de mannelijke assistent vrijwel meteen met zingen en dat gaat door tot 9 uur. Van lieverlee komen de dorpelingen aan, de laatste om half 9. Ook uit Skouraiika boven herkennen we wat mensen. We lopen mee naar binnen met de anderen om een kaarsje op te steken; de icoon kussen vind ik echter te ver gaan - en onhygiënisch. Ik knik er maar beleefd naar. Als de mis is afgelopen wordt er een "ontbijt" geserveerd onder de olijfbomen: brood en loukoumades en koekjes. Met ouzo en limonade en koffie. Ik vis het laatste potje ingelegde vijgen uit mijn tas (meegebracht als eventueel kadootje voor Afrodite maar zo te merken is het niet haar naamdag) en deel het rond. Burgemeester Kostas bevestigt dat ieder jaar op 26 september deze Panagia (?) gevierd wordt. (NB: Achteraf blijkt het om de heilige Johannes te gaan, Αγία Ιωάννης). We bedenken dat we er nooit eerder op 26 september waren.

Nu de burens weg zijn maken we om de andere dag een rondje om de planten water te geven - nog geen regen te bekennen in de weerberichten - en voeren de kleine katjes bij H. en J. Dochter K. had een plastic zak met kattenbrood aan de deurknop van de schuur gehangen en wat ik had voorzien gebeurt ook: de katten zijn met hun nagels uitgestrekt naar de zak gesprongen en hebben hem

opengescheurd. Ik vis de inhoud van de grond en doe het in een schoongemaakte verfpot met deksel. De overgebleven visjes van Rodopi voeren we aan een kat die volgens ons de volwassen dikke versie van Skinny is - de tekening van de vacht lijkt er verdacht veel op en hij is ook niet schuw als hij ons 's avonds opzoekt. Wel een vette dikke kop gekregen

De laatste dagen van september breken aan. De temperatuur blijft hoog, 30 graden in de schaduw midden op de dag. Er verschijnen wat hoge wolkenlierten aan de hemel - maar nog steeds geen regen.

Oktober 2012

Op een goede ochtend wordt de robot weer eens in het zwembad gezet om het zand te verwijderen. Het water is nog alleszins goed van temperatuur - zeker als het een paar dagen niet gewaaid heeft en de zon het nog opwarmt. Omdat de robot de trap niet op komt pak ik de bezem om het zand daar van af te vegen. Bij de vierde trede zie ik opeens dat er een touwtje uit de haren van de bezem komt - en alweer blijkt het bij nader inzien geen touwtje maar een kleine (luipaard-)slang. Hij zwemt enigszins verbluft naar boven en klampt zich na wat rondkringelen aan de kant van het zwembad vast. Licht geschrokken roep ik Fried en we besluiten hem met het schepnet te vangen en over de rand van het terras naar beneden te laten glijden. Op het moment dat dat gedaan is sla ik me voor mijn kop want ik had dat schouwspel natuurlijk moeten fotograferen en filmen

Thanassis en familie keren terug; het is een hartelijk weerzien. Ze hebben vooral de zon gemist, zeggen ze. Ik laat ze op de iPad nog wat foto's van de afgelopen zomer zien. Ik heb weer een appeltaart voor ze gebakken en ik heb ook nog meloen uit de moestuin om weg te geven. Ze zijn echter niet alleen gekomen, in het appartement bij de taverna bivakkeren C. en zijn vrouw M., de zwager en zus van R. en D., onze burenhier. C. is de eigenaar van de strandtent in Blankenberge waar Thanassis en familie dus 6 maanden het Griekse restaurant uitgebaat hebben. We praten eens gezellig bij. Het blijkt dat C. en M. toch serieuze plannen hebben om het stuk grond achter ons te kopen en er een huis te bouwen - dat C.'s kleindochter erg gecharmeerd is van Samos zal er ongetwijfeld aan hebben bijgedragen. Ze laten ons een boek met voorbeelden van huizen zien. Er staat er eentje bij met een patio met een pannendak precies zoals wij willen laten bouwen - daar maak ik een foto van. We kunnen ze nog allerhande tips aan de hand doen.

Thanassis zien we een paar dagen later druk staan te praten en gebaren met een man op het terrein van zijn zonnepanelen-project - zou er schot in de zaak zitten? Ondertussen zijn we begonnen de buitenmuren te verven met een soort acryl-witkalk combinatie op aanraden van Takis. Het vergt best wel wat tijd (en verf) omdat de muren ruw zijn en je dus de holletjes met een kwast moet bijwerken. Omdat het nog steeds warm is werken we of vroeg in de ochtend of laat in de middag. Wel gaan we tussendoor met H. en B. nog een keer in Balos bij Mimis eten (lamskoteletjes!) voor de wintersluiting.

Na een kleine twee weken hard ploeteren zijn de muren gewit en is de gemorste verf van het terras afgeschrobt. Zodoende kunnen we lekker ontspannen als de familie M. hun herfstvakantie bij ons komt doorbrengen. Het mooie weer weet maar niet van ophouden zodat we allerhande uitstappen in de natuur maken. We doen nog een keer de mountain safari naar de grot van Pythagoras en daarna over de Kerkis en rijden de mooie kustroute naar Drakei. Ook rijden we de Bournias op - waar J. een zeldzame herfstkrokus ontdekt achter de cycloampjes. 's Avonds dineren we op ons terras of gaan lekker uit eten bij de restaurantjes die nog open zijn. Ze boffen want onderweg zien we een kameleon sloom oversteken; ook rent er 's avonds een jakhals voor ons uit. En de groene pad laat zich weer zien. Plus de diverse katten die door dochter C. vertroeteld worden. Tabby is ondertussen zo tam dat hij zich door iedereen laat aaien. M. helpt nog met het laatste stukje verven achter de gevel zodat we het hem maar vergeven dat hij op het deksel van de plastic kist met zwembadspullen gaat zitten - en er dus prompt doorheen zakt.

Als familie M. is vertrokken komt Takis het dak opnieuw in de coating zetten - dat hadden we gevraagd omdat we liever geen lekkage meer hebben. Hij kwijt zich duchtig van de taak - en nu maar afwachten wanneer het gaat regenen. We bespreken ook nog diverse nieuwe klussen die komende winter gedaan zouden kunnen worden. En, de bestelde blokhut wordt (eindelijk) op transport gezet en komt binnen 15 dagen. Of we dat nog meemaken

Het weer slaat om. Een echte eerste hoosbui barst los. Tot ons grote verdriet lekt het dak nog even hard als daarvoor. Ik heb de tegenwoordigheid van geest om de videocamera erbij te pakken om opnames te maken van het lekken. Als Thanassis langs komt laat ik het hem zien. Aris komt een paar dagen later om een extra laag cement op de nokken te smeren. Als hij de grote olijven bij de slaapkamer staat te bewonderen, zeg ik hem dat hij ze kan plukken omdat we er dit jaar toch niks mee doen. Dat laat hij zich geen twee keer zeggen. Deskundig spreidt hij een stuk plastic onder de boom uit en begint te plukken. Thanassis roept hem vanaf de overkant van de weg voor een klusje aan het fotonvoltaïsch park-in-wording, zodat hij de volgende dag terugkeert om de olijfboom helemaal leeg te plukken. De andere bomen hebben kleinere olijven en die zijn blijkbaar niet interessant. Ik schat dat hij toch wel zo'n drie kilo olijven van de boom heeft kunnen halen.

Daar de olijven nu geplukt zijn besluit ik een paar dagen later, als de zon weer volop schijnt, met de nieuwe elektrische zaag een stuk van de olijfboom af te zagen zodat de auto in de schaduw ervan geparkeerd kan worden - ofschoon hij dan nog wel een stukje groter moet groeien. Daarna onderwerp ik de overige olijfbomen in de oprit eens aan een kritische beschouwing en kom tot de conclusie dat daar na drie jaar niks doen ook wel eens de uitlopers en takken aan de onderkant vanaf gehaald mogen worden. Dus ook daar gaat de zaag in. F. is zoals altijd bezorgd dat ik er teveel vanaf snoei maar als Thanassis even later weer eens langs komt zegt die dat ik goed bezig ben. Zo werk ik de hele boomgaard af. Een heel ander gezicht!

Inmiddels hebben we ook wat nieuwe olijfboompjes geplant op het stuk grond dat boven het zwembad ligt zodat we daar te zijner tijd wat meer privacy hebben. Als de zon echter blijft schijnen moeten we ze toch nog een paar keer met de gieter water gaan geven. De moestuin maak ik ondertussen winterklaar. De meloenen die niet meer rijp worden, pluk ik om er chutney van te maken. De tomatenstruiken gaan eruit, evenals de resten van de courgette- en meloenplanten. Er is ondertussen na de regenbui al aardig wat onkruid opgekomen, dus dat gaat gelijk mee. Achter het huis ligt een dode slang, niet zo groot, met een stuk uit zijn lijf; is die uit de klauwen van een roofvogel gevallen? Hij gaat op de kiek voor de verzameling.

We boeken onze terugvlucht maar ondervinden meteen dat we dat beter vroeger hadden kunnen doen. De prijzen zijn bijna verdubbeld! Van de weeromstuit boeken we dan ook maar een retourvlucht voor februari en een enkele reis eind april. Die zijn nu nog super-goedkoop en zo verdienen we het weer een beetje terug.

De zwembad-robot gaat voor de laatste keer door het zwembad voor we het leeg laten lopen, om te voorkomen dat zand de afvoer gaat verstoppen. Tabby, onze zelf-geadopteerde tamme kat, kijkt verbaasd over de rand van het zwembad wat daar onder water beweegt. "Het Monster van Loch Ness" lijkt hij enigzins verschrikt te denken. Daarna zetten we de afvoer open om het water langzaam weg te laten lopen gedurende de resterende dagen, zodat de boomgaard in de vallei onder ons niet verandert in een zompig moeras. Overigens wemelt het bij ons van de katten: Tabby, Vieze, Zusje, Fluffy, Mavro, Kleine Skinny, Dropi We zijn waarschijnlijk het enige huis in de buurt waar ze nog bijgevoerd worden. Ze brommen onderling wel wat tegen elkaar maar het is meer een soort gedogen. Tabby loopt overal mee, zelfs als ik wat in de auto ga zetten. Als ik de deur dicht sla zit zijn staart ertussen en geeft hij een schreeuw. Snel doe ik de deur weer open en hij loopt beledigd weg. Maar de schade valt mee want even later draait hij alweer een mooie krul in het uiteinde. Als hij om ons heen blijft draaien leggen we de iPad eens voor hem op de grond met het "katten"-spelletje met de muis en het kaas erop. Geïnteresseerd kijkt hij er naar maar komt maar tot een score van 200 (= 2 x erop tikken). Geen wereldkampioen in wording dus.

We gaan langs H. in Balos om een ouzootje voor haar vertrek te drinken; B. komt ook langs. We wilden eigenlijk bij de Cyprioot gaan eten maar als ik Kyriakos (de kok) bel op zijn mobiele nummer blijkt hij op vakantie in Frankrijk te zijn. Ik geef iedereen een portie rucola want ik voorzie dat we dat met zijn tweeën niet opkrijgen. Verder komen we redelijk uit met het eten; een paar niet zo bederfelijke restanten zal ik in de koffer kunnen meenemen.

Daar het overdag nu niet meer zo heet is pak ik op een goede dag eens een grote vuilniszak en verzamel het zwerfvuil langs de weg en dump dat in de vuilcontainer even verderop. Ik zie opeens dat er hier langs de kant van de weg ook een paar bonte herfsttijlozen bloeien - een maand later dan

bij E. in het hoger gelegen Koumaradei. Evenzo bij burens H. en J. langs het pad naar boven - daar nemen we een kijkje om te controleren of het ingeregend heeft. Dat heeft het bij hun gelukkig niet evenmin als bij burens G. en D., maar die hebben weer geen herfsttijloos staan - ofschoon G. gemaaid heeft dat die er wel zou staan onder het sinaasappelboompje.

We gaan nog een laatste keer langs Karlovassi om ook onze internet-rekening van Vodafone automatisch te laten betalen via de bank en om "Καλο Χειμώνα" (goede winter) te wensen aan Despina en Takis en de kinderen. We komen Grote Takis tegen die net terug is uit de USA waar hij ging proberen de Amerikaanse nationaliteit voor de kinderen te verkrijgen. Hij belooft ons een prijsopgave voor het met een zonnepaneel verwarmen van het zwembad te sturen. En passant laten we ons haar ook nog knippen bij Maria op de hoek voor de spotprijs van €10 p.p.

Er passeert weer een regenfront en ons dak blijft maar lekken. We krijgen nogmaals de toezegging dat er aan gewerkt gaat worden. Als troost verschijnt er een hele mooie regenboog achter het zwembad. Ook maken we een deal met Thanassis voor wat winterwerkzaamheden: een afdak tussen huis en zwembad voor schaduw in de zomer; een leuning in het zwembad en een hek aan het begin van de oprit - om belangstellende toeristen tegen te houden.

Als de zon weer schijnt trek ik de opgeschoten kleine struikjes uit op de oprit. Thanassis en Roula komen aanrijden en even later een vrachtwagentje met gravel dat gestort wordt op het terrein van het fotovoltaïsch parkje. Dat laatste gebeurt nog een paar keer. Πω, πω, zou het nou echt gaan starten? De blokhut van ons schijnt nu ook echt (onder-)weg te zijn uit Roemenië

Als het mooie weer aanhoudt pak ik nog maar eens mijn beeldhouwspullen om verder te werken aan de wijzer voor de zonnewijzer. Het schiet lekker op en ondertussen kan ik zo goed zien wat er boven bij het fotovoltaïsch park gebeurt.

We gaan nog een keer wat bij Maraki drinken in Koumeika met B. en J. als een soort laatste der Mohikanen. Maraki is verbaasd dat we er nog zijn. Haar zoon Giorgos heeft de werkzaamheden in het huis van onze burens R. en D. nog niet af zodat we de sleutels nog niet kunnen meekrijgen - dat had ik al wel gedacht. Enfin, dan halen we ze maar in februari op. Daarna gaan we in de lokale snackbar wat souvlaki'tjes eten met zijn vieren.

Ik haal de laatste restjes uit de moestuin en zaai en plant wat zelf verzameld zaad en stekjes - om in het voorjaar eens kijken of dat wat is geworden. Op de valreep raakt de gasfles leeg - we hadden met het Paas-entje er een nieuwe aangezet. Gelukkig hebben we er altijd een op voorraad dus hoeven we onze warme kop thee 's morgens niet te missen. Buurman F. mailen we of die de verwarming in het huis in Maastricht een dag voor onze aankomst alvast wat op kan draaien. We zetten alle buitenspullen in huis - het kan nog niet in de blokhut - en sluiten de luiken. Na een laatste prachtige hete en zonnige herfstdag draaien we 's morgens vroeg de deur op slot en rijden weg; dit keer gelukkig maar voor 3 1/2 maand.